

Kulturni

LIST

O B Č I N E Š O Š T A N J

ISSN 1581-8373

9 770158 183733

LETO XXIV
ŠT. 9
24. SEPTEMBER 2020

Iz galerije

Družmirje, potopljena vas

»Kdo ve, kateri tesarji so podpisani na Špirovcih zadnje Hiše. Bagri vozijo čez Pogorišča. Vse je čisto za izgubo spomina«

P. Rezman
Odlomek iz pesmi Družmirje 6

Občina Šoštanj praznuje svoj praznik 30. septembra, zato je mesec še posebej praznično obarvan z različnimi dogodki. Ena izmed prireditelj je tudi razstava »Družmirje, bila je vas, zdaj je jezero«, ki so jo v Šoštanju uradno predali ogledu v četrtek, 17. septembra.

Foto Dejan Tonkli

Foto Dejan Tonkli

Na odprtju sta zapela dva sestava – Rudarski oktet in Oktet TEŠ, zbrani pa so si ogledali tudi dva filma, posneta ne temo te potopljene vasi. Prvi, »Ljudje iz glin«, je delo Borisa Andreja Mlakarja, drugi, »Basist in njegova zgodba o potopljeni vasi«, pa delo Damijana Kljajiča in Toma Čonkaša. S troben-to Adolfa Ručmana je za začetek dogodka zatrobil **Janez Rednak**. Uradno odprtje je šoštanjski župan **Darko Menih** pospremljal s pogledom nazaj, v katerem je bilo videti bogato vas, tam, kjer je sedaj jezero. Pozdravil je vse prisotne Družmirčane in čestital organizatorjem.

Avtor razstave je **Damijan Kljajič**, kustos Muzeja Velenje, razstavo je oblikoval **Blaž Verbič**. Projekt sta skupaj organizirala Zavod za kulturo Šoštanj in Muzej Velenje. Razstava prikazuje 93 hiš, ki so stale v nekdanji vasi Družmirje. Posebej je izpostavljena cerkev sv. Mihaela v času rušenja. Ob vsaki fotografiji hiše je tudi priimek lastnika in kam se je ta preselil, poseben pano je namenjen zapisu

MILOJKA B. KOMPREJ

o kraju in ljudeh v vasi. Mogoče je brati tudi zapiske iz dnevnika gospe Novak. Posebej žalosten je pogled na že porušene hiše, ki se počasi pogrezajo v vodo.

Družmirje je bilo obcestno naselje med Velenjem in Šoštanjem, nekdanje središče občine Šoštanj – okolica, ob spodnjem toku potoka Velunja ter ob vzhodnem vznožju in pobočju Goric. Celo naselje, skupaj z župnijsko cerkvijo sv. Mihaela, zadržnim domom in s šoštanjskim pokopališčem, ki je bilo staro okoli 800 let, se je zaradi izkopavanja premoga ugreznilo in celostno področje je zalila voda. Nastalo je veliko ugrezninsko Družmirsko jezero, ki še edino spominja na to ime.

Pred 2. svetovno vojno je v Družmirju živelo 422 prebivalcev, leta 1971 pa 426. Po popisu iz leta 2011 v naselju Družmirje ne živi nihče več.

Več kot polovica prebivalcev nekdanjega Družmirja je bilo delavcev in uslužbencev, ostali so se ukvarjali s kmetijstvom. Gojili so hmelj, žita in krmilne rastline, posvečali so se gozdarstvu in živinoreji.

V Družmirju so v Basistovi gostilni že leta 1862 ustanovili čitalnico. Leta 1908 so v kraju zgradili gasilni dom, ki so ga sedemdeset let kasneje porušili. Ko so 10. septembra leta 1978 začeli odkrivati njegovo streho, se je po Družmirju zaslišal zvok sirene, v slovo in v opomin.

Ravno tako je bil imeniten Slomškov dom pri cerkvi sv. Mihaela, ki so ga odprli in posvetili 1. avgusta 1929. Cerkev sv. Mihaela, ki so jo porušili 4. marca leta 1974, se prvič omenja že leta 1261. Kasneje se je večkrat prenavljala, tako da je bila v 18. stoletju temeljito barokizirana. Zadnja maša v cerkvi je bila 30. junija 1974. Namesto te cerkve stoji zdaj cerkev sv. Mihaela v Skornem, ki so jo začeli graditi leta 1973. To je samo nekaj utrinkov in omemb večjih objektov v tej lepi in bogati vasi. Koliko pa je usod prebivalcev, ki ne bodo nikoli zapisane ali omenjene, vedo samo tisti, ki so jih doživeli. Slovenski narod se oklepa svojih korenin in težko jih požene drugje. Še zdaj, po štirih desetletjih in več, se še živčijo Družmirčani in njihovi potomci z grenkobo v srcu ozirajo v valove velike jezera, ki velja na nekaterih mestih s svojimi skoraj 90 m globine za najbolj globoko jezero v Sloveniji.

Razstava je poklon vsem Družmirčanom in, kakor upam tudi sama, začetek obsežnejšega projekta, ohranitve spomina na vas Družmirje, ki bi ga v prihodnosti lahko izvedli v Šoštanju.

Foto Dejan Tonkli

Nagrada in monografija

S podelitvijo nagrad so včeraj (7. 9.) na Tartinijevem trgu v Piranu sklenili 54. mednarodni slikarski Ex-tempore Piran. Razpisanih je bilo 20 nagrad. Najbolj zaželeno, grand prix nagrado je prejela Katja Bednarik Sudec iz Slovenije za sliko z naslovom »Pogledi morske deklince«. Častno priznanje občinstva je prejel Drago Šumnik Luka,

smo lahko prebrali na spletu in seveda takoj poklicali našega someščana Luka, kaj je na tem. Navdušeno je povedal, da je celo zamudil podelitev prestižne nagrade, saj je ni pričakoval. Na natečaj so bila namreč oddana 203 dela. Ocenjevala jih je mednarodna komisija, v kateri je bila poleg drugih znanih imen iz sveta likovne umetnosti tudi mag. Milena Koren Božiček. Komisija je odbrala tudi dela (103) za razstavišča, tako da lahko Lukovo sliko »Slovenski rojalisti« vidite v živo na razstavišču v galeriji Monfort. Konkurenca je bila torej velika in zato smo lahko na domačega ustvarjalca izjemno ponosni. Kakor pa smo navajeni, ima Luka v žepu vedno več adutov. Ob obisku in lepi novici je prinesel s sabo novo monografijo s preprostim naslovom »Luksizem«.

Film

9. Šoštanjski poletni filmski večeri

Filmi povezujejo svet. Tudi v letu 2020, zaznamovanem z novim koronavirusom.

Spet smo bili skupaj, v Kulturnem domu v Šoštanju, v četrtek, 28. avgusta, in v petek, 29. avgusta 2020, in tudi varno narazen, na že **DEVETIH ŠOŠTANJSKIH POLETNIH FILMSKIH VEČERIH**. (V nadaljevanju ŠPFV.) Tudi zato, ker kultura vedno najde pot, ne glede na to, kaj se v nekem času omejevalnega dogaja in tudi zato, ker smo skupaj močnejši tudi, kadar smo varno narazen!

Zahvala za to gre naši stalni ekipi ustvarjalcev in sodelavcev ter vsem prijateljicam in prijateljem, kot vas nazivam z odra vse, ki z veseljem in navdušenostjo spremljate filmski program te naše izvirne filmske dejavnosti, ki jo za vas pripravljata in organizirata pobudnika **Studio Mozaik** in **Muzej usnjarstva na Slovenskem, Šoštanj, enota Muzeja Velenje**. Zahvala gre tudi **Občini Šoštanj** in **Zavodu za kulturo Šoštanj**. Z županom Občine Šoštanj **Darkom Menihom** in direktorjem občinske

MILOJKA B. KOMPREJ

Še svežo, še ne predstavljeno javnosti. V njej je preko tristo reprodukcij njegovih del, ki jih je ustvaril od leta 2012 naprej. V prilogo je dodal tudi časopisne članke in pomembne nagrade, zajete so samostojne razstave doma in v tujini, knjiga pa je prevedena v kar pet jezikov. Monografija je izšla v samozaložbi, kritiko je zapisala Anamarija Stibilj

Šajn, uredil jo je avtor sam, oblikoval Vinko Pejovnik. Izšla je v nakladi 1000 izvodov v Eurografu Velenje. Res lep izdelek njegovih najnovejših del bo predstavljen naslednji mesec v galeriji Velenjka, ki jo Drago Šumnik Luka vodi že šest let.

Foto Milojka B. Komprij

uprave Občine Šoštanj **Dragom Korenom**, ki sta imela nagovor, namreč niti za trenutek nismo pomišljali, da ŠPFV letos ne bi bilo. Bi že našli način, da z njimi nadaljujemo, in smo ga.

Našo filmsko ustvarjalnost in vašo željo videti filme o našem življenju nekoč in danes ter tudi o hotenem jutri res ne ustavi nič. Zato smo pripravili vsak večer po dve predstavi, ob 17. uri in ob 20. uri. Ker pa je bilo omejeno število vstopnic kljub temu v celoti hitro razdeljenih, smo se odločili, da bomo **program filmov še predvajali**. Kdaj in kje bodo projekcije ter kakšen bo program, vas bomo obveščali sproti. **Bodite pozorni na obvestila in**

ŠPFV 2020 prvi večer

Foto Miro Brešar

BOJANA PLANINA

jih delite med seboj. Želimo namreč, da muzeji, galerije, knjižnice, lokali postanejo naše skupne t. i. dnevne sobe kulture in prijetnega druženja. To nam nudijo tako z velikim prostorom, s katerim nam zagotavljajo medsebojno varno razdaljo, in seveda z izjemno bogato, zelo raznoliko in zelo zanimivo vsebino naših filmov. Zagotovo bomo filme predvajali v Muzeju usnjarstva na Slovenskem že od septembra dalje.

Program ŠPFV je bil, kot vsako leto, bogat in zanimiv. Tako je župan **Darko Menih** osebno s svojim

nagovorom z veseljem spodbudno odprl v letošnjem letu naše že devete ŠPFV. V obeh večerih smo videli 21 novih filmov in video zapisov.

V **PRVI VEČER** nas je popeljala **GONDOLA VE-NEZIANA**, italijanska pesem, ki sta nam jo z originalnim besedilom zapela **Urška Bider** s prečudovitim glasom in **Jani Napotnik**, tudi avtor spremljajočega, sporočljivega videospota. In ko sem na odru odpela preveden napev pesmi v slovenskem jeziku in besedo Venezia spremenila v šoštanjka, me je bilo slišati takole: *Gondola šoštanjka, zavetišče ljubezni, izgledov in miline nikoli ne bom mogla pozabiti*. V slovenskem jeziku je bilo razumljeno vsem, pa v povezavi z videom tudi. Konkurenca Urškinemu glasu pa zagotovo nikoli ne bom.

Opis filmskega programa

Prva dva filma 9. ŠPFV dokazujeta, kako kultura res vedno najde pot svojega delovanja, svojo nujno izpovedi ter kako zelo neustavljiva, ustvarjalna in iznajdljiva je. Prvi film namreč pokaže, kako nas je v času pandemije z glasbo spodbujal celoten **PIHALNI ORKESTER ZARJA ŠOŠTANJ**. Film je iz izvedb posameznih glasbenikov skreiral v avdiovideo orkestracijo **Jernej Župevc**.

Drugi film zagotovo presenetli. Z njim prisluhnemo šelestenju mladih. Tak je tudi naslov: **ŠELEST PO(d)MLADI – POEZIJA MLADIH KAJUHOVCEV**. Plemenita pobudnica in organizatorica celotnega projekta je **Sonja Bercko Eisenreich**, avtor filma pa je **Tomo Čonkaš**. Projekt je zaživel na šoštanjki **Osnovni šoli Karla Destovnika - Kajuha**. Učenci šole so ustvarili kar 70 pesmi, ki so jih spisal v času razglasitve pandemije. Za naš film so jih po vsej občini Šoštanj prebrali odrasli od srednješolcev do upokojencev. Gre za krajšo verzijo filma z omnibusom izsekov. Premiera enournega filma bo septembra. O njej vas bomo obvestili. Rečem lahko samo: pri-sluh-nimo mladim! Dajmo jih slišati! Zares! *Ker življenje moramo živeti tukaj in zdaj* – nam sporočaj! In ne pozabimo, da na mladih zares stoji svet. Dajmo jim več priložnosti! Lahko jim zaupamo.

Tretji film **GLAVNI TRG V ŠOŠTANJU** je izjemna filmska preglednica zgodovine trga in njegovih poimenovanj. Pripravlja sta ga **Miran Aplinc** in **Tomo Čonkaš**. Dvovon ne bo več, ker je zdaj tudi po strokovni plati raziskano, da je naš, danes spet imenovani Glavni trg imel kar sedem različnih poimenovanj!

Jani Napotnik, Urška Bider

Foto Miro Brešar

Filmski sklop treh filmov predstavlja **šoštanjke ustvarjalce**. Prvi film je **SLIKARJEV KRALJEVI GAMBIT**. Slikar je **DRAGO ŠUMNIK LUKA**, znan po kraljevem gambitu in po svojih luksiznih. Kaj to pomeni, je lepo razloženo in izrisano v filmu. Iz filma tudi uvidimo, da gre za slikarjev umetniški izziv ter tudi njegovo usodo. Avtorja filma sta **Jani Napotnik** in slikar. V drugem dokumentarnem zapisu gimnazijca **Borisa Salobirja GENERACIJA ŠOŠTANJSKIH GIMNAZIJEV 1976/77 NA GIMNAZIJI VELENJE** prepoznamo, kje so se kalili ustvarjalni šoštanjčanke in šoštanjčani. Marsikdo se v njem navdušeno prepozna. V tretjem filmu prepoznamo šoštanjkega neumornega kronista skozi njegove oči in dušo. Tudi ime nosi po duši. Srečujemo ga na mestnih ulicah, na travnikih, na vodi, na zemlji, v oblakih ..., podnevi, ponoči, v soncu, dežju, neurjih, nežnih sapicah, ob skodelicah kave, sledimo ga na Facebooku ... Seveda je prepoznaven po fotoaparatu in kapi. Saj najbrž veste, za koga gre! Seveda. To je Dušan Dobnik. Za film **ŠOŠTANJ IN OKOLICA SKOZI OČI IN DUŠO DUŠANA DOBNIKA** je scenarij, organizacija, režija in montažo filmskega portreta opravil **Tomo Čonkaš**.

Ja, naši filmi imajo oči in dušo. Z njimi dokumentiramo in sporočamo, da opazimo, zaznavamo, vidimo, čutimo, izražamo.

Z zadnjimi tremi filmi prvega filmskega večera v filmu **LET NAD VELUNJSKIM KANJONOM** tiho kričijo rane naše Zemlje in zemlje, ki pred našim

očmi zgineva za vedno tako izpod kamere **Dejana Tonklia** kot izpred njegovega in naših domov. V filmu **TIRNICE ŽIVLJENJA ŽELEZNIŠKE POSTAJE ŠOŠTANJ** je železniški navdušenec in poznavalec **Darko Hudobreznik**, ki je dneve in dneve opazoval vlake in o železnici tudi zelo veliko ve, dal pobudo, da se je v sodelovanju s številnimi posamezniki ohranila **stara blokovna železniška signalna naprava**. Ta šoštanjka dragocena tehnična dediščina je danes pod skrbništvom Muzeja Velenje. Tirnice življenja iz zgodovine šoštanjke železniške postaje je avtor filma **Tomo Čonkaš** začel spremljati tudi filmsko in ta zgodba ni in ne bo edina. V zadnjem filmu pa nas navduši živopisni **VODOMEČ**, ptica, ki živi na revitaliziranih šaleških jezerih. To je ena od zgodb uspešnega celovečernega filma z mednarodnim odzivom avtorja **Mateja Vraniča**, Ptice jezer, njihova vrnitev.

DRUGI VEČER je predstavil več novo ustvarjenih filmov in video zapisov današnjega časa, zaznamovanega s koronavirusom in s perečo problematiko Šaleške doline.

Spet smo začeli s pesmijo. **Mešani pevski zbor Svoboda Šoštanj** v svojem delu zaradi ukrepov varovanja zdravja ni zastal. Ni zastal 50 let. Lani so praznovali svojo 50-letnico. Zato je tu krajša, 6-minutna verzija sicer 20-minutnega filma **Jake Šuligoja, SVOBODA – 50 LET PISANE ZGODOVINE**. Dokaz, da niso zaradi novega koronavirusa zastali v 51. letu, je tudi dokumentarni zapis **Dušana Dobnika, VAJA MePZ SVOBODA ŠOŠTANJ**

Bojana Planina

Foto Tomo Čonkaš

NA GLAVNEM TRGU, kamor so v juniju 2020 odšli vadit skupaj, a varno narazen. In kaj smo tam presenečeno odkrili? Neverjetno akustičnost trga! Spoznanje, da je obnovljeni trg tako zelo akustičen, lahko izkoristimo kot nov odličen glasbeno-prireditveni prostor Šoštanja.

Sledili so filmski zapisi, združeni iz projekta **Toma Čonkaša** pod naslovom **VIDETI ŽIVLJENJE—2020**. Govorijo o tem, kako smo bili soočeni s hitro širitvijo nalezljivega novega koronavirusa, ki povzroča življenjsko nevarno bolezen covid-19 svetovne razsežnosti. V trenutku je spremenila vsa naša življenja in jih še spreminja. Tomo je že v marcu 2020 pozval najširšo javnost po vsem svetu k snemanju in pošiljanju kratkih dokumentarnih video zapisov o osebnih soočanjih z življenjem v tem času. Prišli so zapisi tudi iz Velike Britanije, Nizozemske, Francije, Bolgarije, Španije. Ta **poziv** še traja do konca leta 2020. Vabljeni ste, **da se nam pridružite**. Za naš ogled je zmontiral zapise, vezane na Šaleško dolino, ki so jih prispevali **Zalka Mikuž, Darko Vučina, Boris Salobir, Miro Brešar** in **Tomo Čonkaš**.

Kakšna je nova realnost in kakšna bo brez zanesljivega cepiva proti novemu koronavirusu in brez zdravila proti boleznim covid-19, bomo do takrat prič vsak dan. Zdravje Slovenci postavljamo v sam vrh naših vrednot. Širimo to vrednoto v spoštovanju in v solidarnosti še naprej. Spoštujemo se, kot spoštujemo svojo kulturno dediščino s tem, ko odkrivamo, negujemo in širimo vedenje o naših preteklih dosežkih in običajih. Naši zanimivi kulturni dediščini je posvečen sklop naslednjih treh filmov: v prvem nas **Zalka Mikuž** popelje skozi **DOMAČE OBRTI – GABERKE 1994**, ki jih je takrat **Kulturnica Gaberke** predstavila ob dogodku Kravje dirke, v drugem filmu **Toma Čonkaša** se nam odkrijejo **KAVELJČKI**, ki na vrveh držijo zeleno zlato. Leta 1960 jih je začela izdelovati tudi družina Sevčnikar iz Lokovice. Film odkrije tudi življenje v družini enih prvih obrtnikov v SFR Jugoslaviji. V tretjem filmu **10 LET PRENOVLJENA VILA MAYER ŠOŠTANJ** sledimo temeljiti prenovi šoštanjke vile Mayer in njenega vrta. Brez odločitve Občine Šoštanj, ki je na podlagi kandidature na javni razpis pridobila sredstva za prenovi iz Evropskega sklada za regionalni razvoj, in nekaj sredstev Ministrstva za kulturo Republike Slovenije bi vila in njen

vrt zagotovo propadla. Danes je Vila Mayer ponos šoštanjkega kulturnega prostora tako v obliki ohranitve stavbne dediščine kot z bogato vsebino razstav, prireditev in mestom druženja. In vem, da ima vila Mayer še načrte tako z oplemenitvenjem prostorov kot zanimivimi programi. Kratko 4-minutno verzijo iz 15-minutnega filma Vile Mayer je uredil **Tomo Čonkaš**. Ja, še kar nekaj dobrih vil ima Šoštanj na območju svoje občine, ki tiho žarijo in upajo. ŠPFV predlagajo županu Šoštanja razglas za aktiviranje »dobrih vil« financiranja za revitalizacijo starih vil in programov njihovega življenja kot novo razvojno perspektivo. Mi bomo z veseljem in navdušenostjo posneli in predvajali vse, kar se bo dogajalo. Na ŠPFV vedno predvajamo filme, ki govorijo o spreminjanju naše okolice, saj so vedno sprejeti z velikim zanimanjem.

Bogato dokumentarno filmsko zakladnico nam ponuja **FILMSKI ARHIV FRANJA MAŠKA**, posnet s kamero super-8. Njegova zaposlitev v Termoelektrarni Šoštanj mu je dala priložnost fotografiranja in snemanje okolice z elektrarniških objektov, od koder so nastajali zanimivi kadri. **Rajko Zaleznik** je združil njegove posnetke iz let **1974–1975** po najbolj prepoznavnih spremembah. Mašek je namreč v časovnih presledkih snemal spreminjanje pokrajine, rušenje objektov in na drugi strani nastajanje in večanje Družmirskega oziroma Šoštanjkega jezera, nastalo zaradi posledic premo-govništva in proizvodnje elektrike v Termoelektrarni Šoštanj. Ne po naključju je tem posnetkom sledil film iz arhiva **Darka Vučine PROTEST ŽENA IZ VASI ZAVODNJE V MESTNI OBČINI VELENJE LETA 1993**, ki so opozarjale na hude probleme v okolju. In tudi ne po naključju je temu filmu sledil sklop aktualnega odziva ljudi na načrte, ki jih ima Termoelektrarna Šoštanj danes: **SOSEŽIGALNICA V ŠOŠTANJU?** Združili smo dva **novinarska prispevka POP TV in TV Slovenije**, ki jima sledita dva filma v produkciji **Šaleškega EKO gibanja**, ki združuje prebivalce, ki se dejavno zavzemajo za zdravje, naravo in celosten razvoj družbe, temelječe na trajnostnem vidiku: **animacijo DOBRODOŠLI V ŠALEŠKI DOLINI** in film **Aljoše Videtiča** z naslovom **TIK TAK TEŠ**. Sledil je film **Toma Čonkaša NASIP MED DRUŽMIRSKIM IN VELENJSKIM JEZEROM V LETU 2020**. V letu 2019 smo namreč na ŠPFV gledali njegov film o tem nasipu in bili zaskrbljeni. Letošnji film prikazuje, koliko dela je

potrebna, da se ta nasip vzdržuje in utrjuje. Ob tem sklopu filmov moram poudariti, da ima ŠPFV poslanstvo videti filmske dokumente časa in prostora ter utrip ljudi, ki v določenem času na tem prostoru živijo in delajo ter da gre izključno za izpoved in pogled avtorjev teh avdiovideo stvaritev. Seveda pa smo jih v naš program uvrstili. Da, tudi jaz sem v njih zasebno povedala svoje. Svoje so povedali mladi, pa seveda srednja in starejša generacija. Še bo treba govoriti, si povedati, razmisliti, da bi sklenili in odločili, kar bi bilo dobro in prav in to tako, da bo dobro in prav.

Z devetih ŠPFV smo se poslovlili s tankočutnim kratkim avtorskim filmom **Jerneja Župevca** s pomembnim naslovom **OPROSTI**. Nastal je v sklopu 6. filmskega maratona MUVIT/6x60, ki se vsako leto dogaja v drugem slovenskem mestu. Ena od zahtev tega maratona je, da mora vsaka ekipa v 60 urah dokončati svoj 6-minutni film. Župevčev film je prišel med ožji izbor dvanajstih filmov po izboru žirije. Čestitamo. In Oprosti? To je beseda, ki jo je kar težko izreči, kajne? A vredno jo je izreči večkrat. Ne zaradi oprostitve same. Zaradi nas. Ker smo ljudje. Zmotljivi, ranljivi, občutljivi, pametni, trapasti, odgovorni, prestrašeni, pogumni ..., a povezani. Povezanost je prednost človeka. Biti človeški v dobrem in lepem pa je človekova odlika. Tako ostanemo ljudje.

Tudi ŠPFV smo ljudje. Tukaj smo in smo zaradi vas ter za vas, naj bodo čas in okoliščine kakršne že bodo.

Hvala vsem sodelujočim pri pripravah, organizaciji, izvedbi. Hvala vsem, ki nas podpirate in se nam pridružujete pri prizadevanjih za ohranitev našega sveta v filmski govorici in video zapisih. Vabljeni in dobrodošli v naš krog z idejami, gradivom in dejavnostjo. Kontakt je Tomo Čonkaš, 041 690 017.

Naši filmi se vrtijo in gredo naprej. Tudi naš poziv vam naj gre naprej med vas: pogledjte doma za svojimi filmi, na katerih so podobe okolja preteklega časa; snemajte svoj čas in svoja hotenja; izrazite svoje vrednote in sporočite poglede vašega ter našega skupnega življenja. Čas mine, a kar je za-beleženo, ostane. Ostanje za vas, za nas, zanamce. Zato, ker ... saj zdaj pa že poznavate vodilo ŠPFV ... **ker filmi naredijo svet boljši in lepši. In če je boljši in lepši svet mogoč, potem ga moramo uresničiti. Skupaj!** In dokler ne postanemo odporni proti novemu koronavirusu, varno narazen.

Srečno vsem. Ostanite zdravi in polni pozitivne energije. Vidimo se v letu 2021 na **jubilejnih desetih Šoštanjkih poletnih filmskih večerih**.

Ekipa letošnjih ŠPFV
Izbor filmov, scenarij prireditve: Tomo Čonkaš in sodelavci ŠPFV * Ureditev in priprava filmskega gradiva: Tomo Čonkaš, Studio Mozaik * Oblikovanje vidnih sporočil: Opaččelica (Sebastian Kurmanšek) * Ureditev scene: prvi večer Šoštanjke meščanke, drugi večer Franc Štehar, Kulturnica Gaberke, Romana Sevčnikar * Tehnična oprema: Studio Mozaik, Zavod za kulturo Šoštanj * Tehnična izvedba: Dejan Tonkli, Tomo Čonkaš; Melita Dobešček, Pina Špegel, Jernej Hožjan (vsi trije Muzej usnarstva na Slovenskem, enota Muzej Velenje), Zvezdana Merc (Zavod za kulturo Šoštanj) * Vezno besedilo in povezovalka programa: Bojana Planina.

Nagovor župana ŠPFV 2020

Foto Dušan Dobnik

Iz zgodovine

Kaj nam med vrsticami novega povedo načrti za ogrevanje dvorca Marof

Najmlajši od načrtov z dvorca Marof, ki jih hrani Knjižnica Velenje, so načrti za toplovodno ogrevanje (1926) in vrtni paviljon (1:25, 3. april 1934) – vežejo se na posege v času družine Woschnagg.

Preberimo napise:

Grad [Schloß] Gutenbüchel, Šoštanj, [Kraljevina] S[rbov]. H[rvatov in]. S[lovenecv].; Prvo nadstropje; Izvedbeni načrt naprav toplovodnega ogrevanja (po posnetku); Gradec, v septembru 1926. Žig: Osterr[eichische]. Maschinenaub-Akt[ien].-Ges[ellschaft]. Körting/Graz – Waldendorf [9. okrožje], Ruckerberggasse 26.

Vidimo pozicije radiatorjev in vertikalni ter horizontalni razvod cevi za dovod (rdeče) in odvod vode (modre) z označbo njihovih dimenzij ($\frac{3}{4}$ in $\frac{1}{2}$ cale). Sobe niso poimenovane, so oštevilčene: v dvorcu jih je bilo 22. Podobna je risba podstrešja, kjer je bila na stopnišču predvidena ekspanzijska posoda.

Torej so gretje posameznih prostorov z lončnimi pečmi nadomestili s sodobno 'centralno kurjavo', za projektanta pa izbrali avstrijsko družbo – najbrž lokalno še ni bilo izkušenj s tovrstnimi naprednimi sistemi.

Tisto, kar je najzanimivejše na risbi, pa sploh niso strojne instalacije, ampak da gre pri arhitekturni podlogi za posnetek obstoječega stanja (Nach Aufnahme) in da je na tem posnetku že narisani balkon na glavni = vhodni fasadi. To pomeni, da je bil jeseni 1926 dvorec že tako organiziran, kot ga poznamo danes: vhod je pod stolpičem desno, sredi vstopne fasade pa je izzidek z velikimi okni in balkonom na vrhu. Na starejših slikah se vidi, da tega osrednjega izzidka ni bilo in da je bil tam (sredi fasade) glavni vhod v stavbo – na mestu, kamor se tudi izteče monumentalna stopniščna os parka pred dvorcem. Komunikacijska os stavbe in komunikacijska os parka sta bili poravnani in sta se srečali na portalu dvorca. Ko si torej stopil skozi vrata iz dvorca, se je pred tabo odprl ves park – kot se zdaj odpre z balkona. In obratno – ko si prišel po stopniščih skozi park do dvorca, se je direktno pred tabo odprl vhod v dvorec. Šlo je bržčas za stereotipno organizacijo pritličja, kakršno poznamo z dvorcev Gorica (v Velenju) ali Dobrova (v Bevčah), kjer je sredi stavbe velika veža, iz katere se vstopa v prostore levo

in desno.

Šele ko so vhod prestavili stransko = pod stolpič in dostop do notranjega stopnišča speljali po hodniku zadaj, je bilo možno sredi pritličja organizirati sedanjo jedilnico. Komunikacijski osi stavbe in parka pa sta se zamaknili. Načrt priča, da je bil dvorec generalno predelan pred jesenjo 1926.

Iz zemljiške knjige¹ je razvidno, da sta Franc in Marjana Woschnagg kupila dvorec od Josipa in Hermine Plemelj iz Cerknega na Primorskem 4. septembra 1925.

Na 'tramu' v nadstropju je letnica 1926 z inicialkama FW, po čemer dr. Stopar sklepa, da je notranja oprema iz tega časa.

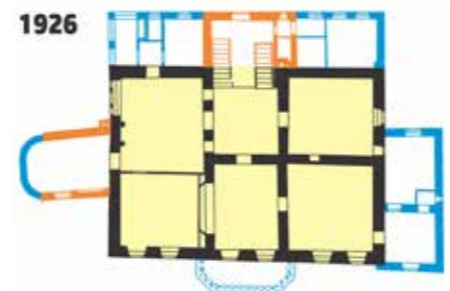
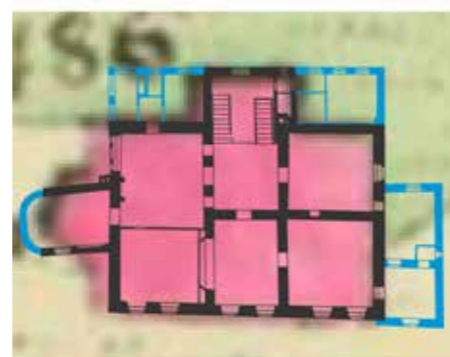
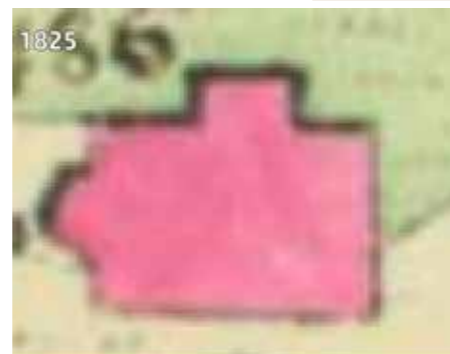
Tram z letnico 1926 v nadstropju dvorca

V pritličju je omara z označbo 19FW16 – bržčas je prinesena od drugod, saj 1916 Woschnaggi še niso posedovali Marofa. V 1927 sta datirana Napotnikova kipa ob vhodnem portalu.

Po Krajevnem leksikonu Dravske banovine naj bi Woschnaggi dvorec preuredili šele leta 1931;² dr. Stopar piše, naj bi ga tedaj »temeljito prezidali«³ – vendar ni jasno, kaj naj bi ta prezidava sploh obsegala, če je bil dvorec že 1926 tlorisno tak, kot je danes, in če naj bi tudi dragocena vgrajena notranja oprema nastala že 1926: predvidevali bi, da so stavbo najprej gradbeno predelali, vgradili nove instalacije (ogrevanje) in šele potem vanjo namestili po meri narejeno razkošno mizarsko opremo (stenske obloge – lamberije, vzdane omare, intarzirane parkete ...).

Morda omenjane 'prezidave leta 1931' zajemajo posege v gospodarski objekt (načrtovan za Gustava pl. Ederja leta 1899), kjer si je s predelavo uredil stanovanje Walter Woschnagg,⁴ sin Franca in Marjane. Morda gre za posege na fasadi – Woschnaggi so namestili kovinske mreže z inicialko W na okna pritličja. Starejše fotografije pričajo, da je bila fasada nekdanj bolj razkošno in prefinjeno členjena (rusticirana), sedanje okrasje pa je nekako 'poenostavljeno'. Tudi veliko osrednje okno pritličja ne more skriti vplivov modernističnega časa. Spremenjeni so zaključki dimnikov in kapa stolpiča (prej piramidasta – zdaj čebulasta). Takšne kozmetične spremembe na zunanjsčini bi lahko bili posegi, neodvisni od notranjščine dvorca. Če tloris dvorca iz leta 1926 položimo na Franciscejski kataster iz 1825, se pokaže, da sta

ROK POLES

Izgled dvorca Marof skozi čas

oba dela severno ob stopnišču naknadna, kot tudi zaobljeni zaključek zahodnega prizidka ter stolpič in izzidek z balkonom. Stavbno jedro je bržčas preprost kubus v razmerju približno dolžina : širina = 3 : 2.

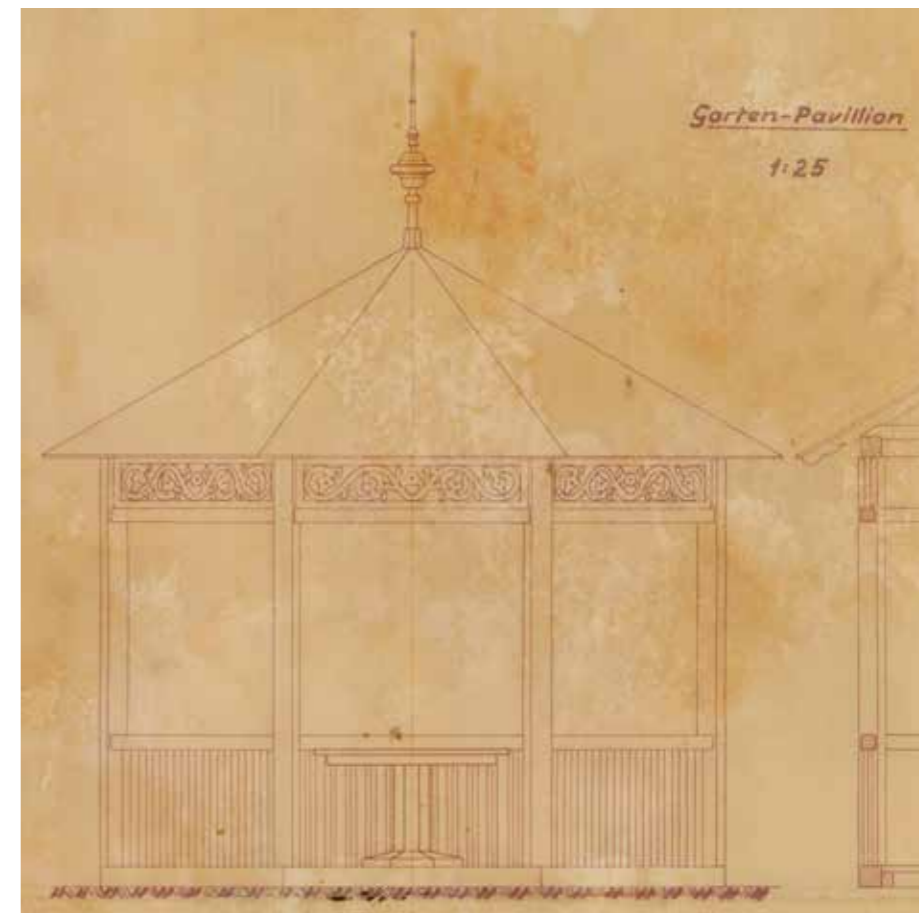
Pri načrtu za vrtni paviljon preseneča, kako natančno so izvajalci sledili načrtu: dekorativna polja z ornamentami so narejena točno po risbi.

Načrti iz leta 1926 in datacija mizarske opreme v leto 1926 porajajo močan dvom v veljavnost tolikokrat ponovljene trditve, da so Woschnaggi tisti, ki naj bi s temeljito prenovo/prezidavo dali današnjo ('novoromantično') obliko dvorcu in parku pred njim.⁵ To velja za del notranje opreme in nekatere detajle na fasadi. Grajeno ogrodje parka je zasnoval pl. Eder. Če sta Woschnagga res znotraj prezidala Marof, sta imela za načrtovanje, gradbeni poseg in izdelavo opreme časa natančno eno leto: od septembra 1925 (nakup dvorca) do septembra 1926, ko bi bila vsa gradbena in mizarska dela zaključena in bi se spomnili: ups, zdaj bomo

pa vgradili še centralno ogrevanje, bomo pa spet malo razbijali stene, tlake in mizarske obloge. Hm – ???

Primerjava tlorisa dvorca 1825–1926

Načrt za paviljon (izrez) in izvedba

¹ Zgodovinski izpis št. 958/2015, Okrajno sodišče v Velenju.

² Krajevni leksikon Dravske banovine, Ljubljana 1937, 554.

³ Ivan Stopar, Grajske stavbe v vzhodni Sloveniji, Med Solčavskim in Kobanskim. Viharnik, Ljubljana, 1993, 76.

⁴ dr. Miran Aplinc, Vošnjaki, industrialci iz Šoštanja. Zavod za kulturo Šoštanj, Šoštanj 2005, 113.

⁵ <https://www.facebook.com/Razglednice-iz-kov%C4%8Dka-111712377018267/videos/683805949099988>: »Leta 1925 je dvorec prevzela šoštanjska rodbina Woschnagg in ga temeljito prenovila v neoromantičnem slogu.« Razstava dvorec Gutenbuchel <https://www.facebook.com/1635019553380274/photos/a.1665796580302571/2643466382535581/>: »Lastniki tega dvorca so se zelo hitro menjali, pomembnejši med njimi pa so bili Woschnaggi, ki so stavbo prezidali in ji dali današnjo podobo.« <http://www.sostanj-tourism.si/vredno-ogleda/gradovini-vile>: »Vošnjaki so leta 1931 stavbo temeljito prezidali in ji dali današnjo podobo.«

Glasba

Glasba harmonije v Kajuhovem parku

Prebujanje Šoštanjčanov za harfo in flavto

Prav posebna sobota se je storila Šoštanju, ko se je obetala pozno popoldanska otvoritev »Marijinega« obnovljenega trga, ki zdaj nosi ime Glavni. V parku s spomenikom Karla Destovnika - Kajuha, ki vse bolj postaja kraj kulturnega utripa in povezava med veliko glasbeno učilno in upravnim jedrom mesta, se je zbralo nekaj povabljenih, organizatorji in kar nekaj začudenih, naključno mimoidočih. Pod mogočnimi krošnjami dreves, ki so se jim že spustili prvi listi, je bilo, morda prvič, slišati strune harfe. In flavto za spremljavo, za polnokrvna bolj ali manj znana glasbena dela glasbenih virtuozov. Ko je bil vsak premik na prizorišču moteč za popolnost užitka, je nastala harmonija trenutka, soglasje časa in bežečega poletja. Enourni spontani užitek. Hvala za to, tudi tokrat skupini okrog Sonje Bercko, KUD Harmonija in umetnicama, ki sta prišli deliti svojo ženskost, mladostni navdih in glasbeni talent. Harfistki, Velenjčanki Naji Mohorič in flavtistki, Barbari Špital iz Topolšice.

Sonja Bercko Eisenreich:

»Dogodke pripravljamo zato, ker nam je lepo pri tem in ker vnašamo na ta način v naš skupni prostor nekaj lepega, nekaj na novo porajajočega, kar pridaja naši majhni skupnosti novo vsebino vsakdana. V tej praznični soboti sta nas s kratkim koncertom v Kajuhovem parku »Uvertura z glasbeno prejo« pocrkjali akademski glasbenici Naja Mohorič in Barbara Špital s primerno glasbeno izbranim repertoarjem kot jutranji glasbeni bombon. Ker pa cenimo umetnost in delo umetnikov, še posebej v času te zdravstvene krize, je pomembno dajati možnost in prostor za vse lepe umetnosti. Pa čeravno le skromnejšemu številu ljudi. Tako se množi dobro. Tako je, po naše, svet lepši!«

Po dogodku, po doživetju, ki je dih jemal ob vsaki solistični skladbi Naje in v dvoje z Barbaro, smo papirnato zabeležili še avtentično samopredstavitve za javnost, ki na srečo ni stekla v prazno. »Sva študentki 2. letnika magistrskega študija na Akademiji za glasbo v Ljubljani. Spoznali sva se že kot učenki Glasbene šole Fran Koruna Koželjskega Velenje, potem pa sva študij nadaljevali vsaka v svojem mestu, jaz Barbara v Ljubljani, Naja Mohorič pa v Milanu. Ko se je prijateljica Naja lani vrnila v Slovenijo, ker si je želela študij dokončati doma, sva prišli na idejo, da lahko glasbeno prijateljujeva, sodelujeva tudi profesionalno. Kot danes, ko sva občinstvu in sebi tu v zelenem parku, nama dragem Šoštanju, zaigrali skladbe skladateljev iz različnih obdobij. Entr'acte iz opere Carmen skladatelja Georga Bizeta, nato z Najino predstavitevno skladbo skladatelja Domenica Scarlattija, ki je deloval v

obdobju baroka. V program sva vključili tudi nekaj ljudskih pesmi, Kje so tiste stezice in Kje so moje rožice ter pa velikokrat slišano delo v radijskih glasbenih oddajah What a wonderful World. Pozabili nisva niti na domače skladatelje; Mohoričeva je zaigrala skladbo najinega dobrega prijatelja Tilna Slakana in skladbo, ki jo je napisal njen bivši profesor harfe Dalibor Bernatovič. Danes je pomenljivo, da je govorila glasba, midve kot posameznici in obe skupaj pa se bomo še pojavljale v našem kulturnem in umetniško dojemljivem prostoru. Zares bova radi pričarali naučene mojstrovine skladateljskih legend in poslušalcem ljube, domače skladbe iz strun Najine harfe in moje flavte.« Celoten program je bil sestavljen iz

Harfistka Naja Mohorič je s flavtistko Barbaro Špital muzicirala v Kajuhovem parku v Šoštanju.

Foto Jože Miklavc

Foto Jože Miklavc

JOŽE MIKLAVC

štirinajstih skladb, ravno dovolj, da je bil glasbenim navdušencem repertoar zvrhano izpolnjen. Mladi dami sta zaključili z barvito skladbo, njima najljubšega argentinskega skladatelja Astorja Piazzolle, z delom Oblivion. O perspektivnosti talentiranih in delovnih profesorice pa za prvič le še epilog avtorja zapisa: Poleg študija obe redno nastopata kot solistki, kot komorni ali orkestrski glasbenici po Sloveniji in v tujini ter tudi že poučujeta. Naja Mohorič harfo na Glasbeni šoli Fran Korun Koželjski v Velenju, Barbara Špital pa prečno flavto na Glasbenem centru Zvočna zgodba v Ljubljani. Izjemno!

Ana Desetnica

Ana Desetnica

Mednarodni festival pouličnih gledališč Ana Desetnica, ki ga po navadi doživljamo na ulicah Šoštanja meseca julija, je bil letos izveden v septembru.

Organizator Zavod za kulturo Šoštanj ga je izvedel v skladu s predpisi in navodili NIJZ, kar je zahtevalo nekaj več organizacije in obenem potrpljenja. V želji, da bi bila prireditev izvedena na zdravju prijazen način, je bila nekoliko omejena, a kljub temu dobro sprejeta. Italijanski cirkuski artist Simone Riccio je navdušil z akrobatskim interaktivnim nastopom na orodju, imenovanem nemško kolo. Organizatorji se iskreno zahvaljujejo gledalcem, da so trud podprli v takem številu in dokazali, da smo ljudje željni in vredni kulture.

MILOJKA B. KOMPREJ

Foto Dejan Tonkli

Foto Dejan Tonkli

Foto Dejan Tonkli

Foto Dejan Tonkli

Foto Dejan Tonkli

Oder

Tako ti je, mala,
stand-up muzikal
Tanje Ribič

Aprila 2019 se je Tanja Ribič gledalcem predstavila s svojim novim projektom – prvim ženskim stand-up muzikalom v Sloveniji, ki si ga je »napisala na kožo«, v sodelovanju z Rokom Vilčnikom in ga sama (skupaj z Brankom Đurićem – Đurom) tudi režirala.

Foto arhiv Tanje Ribič

Z njim gostuje na vseh koncertih Slovenije, kadarkoli ji to dovoli njen nabit urnik (vaj in predstav) v matičnem Mestnem gledališču ljubljanskem, v katerem je zaposlena od leta 1992. (In moram dopolniti: kadar ji to dovoli razvoj »koronasituacije« ter z njo povezani varnostni ukrepi.)

Vsaka stand-up komedija je seveda drugačna. V zadnjih nekaj letih so postale pravi modni hit – nekatere so slabe, druge dobre, redkokatero pa odlične (no, zame osebno je »kralj« slovenskega stand-upa Tadej Toš). Vajeni smo, da stand-uperji večinoma na odru stopijo pred mikrofoni in nas zabavajo z bolj ali manj povezanimi zabavnimi zgodbami, ki so seveda lahko popolnoma izmišljene, a naj bi izhajale iz življenjskih izkušenj nastopajočih.

O svojem stand-upu je Tanja Ribič (21. 4. 2019 za Njena.si) povedala, da ne gre za čisto klasični

stand-up. »Pri klasičnem stand-upu mi je vedno manjkala situacija, dramaturški okvir. In jaz sem ga postavila v neko specifično situacijo.« In dopolni, da ni nikoli hrepenela po monodrami, ker se ji zdi dolgočasna in prenaporna. »Zato imam na odru izvrstnega glasbenika, Gorana Rukavina, da popestrim stand-up z dialogi. In seveda z glasbo.« Vrhunskega basista Gorana Rukavina poznajo slovenski gledalci (oziroma poslušalci) predvsem iz jazz koncertov. Pogosto je nastopal v spremljevalni skupini Oliverja Dragojevića in spremlja tudi Gibonnija in Sanjo Doležal. Znan je tudi po svojih duhovitih performansih v klubu Slamič. Tanji Ribič se na odru pridruži neke na koncu prve tretjine predstave.

V pogovoru za Slovenske novice (9. 11. 2019) je Tanja Ribič novinarki Poloni Pirc zaupala: »Kar sem napisala, je res moje in iskreno. Rada povem resnico, a obarvano s humorjem. Že vse življenje sem komik, a rada povem kakšno kritiko. Takšna je tudi ta moja predstava. Govori o odnosih, je kritika na Slovence, vse na smešen način.«

O čem je torej stand-up Tanje Ribič, za katerega naj bi jo po njenih besedah navdušilo skupno življenje z Đurom, s katerim sta o tegobah mešanega zakona leta 2003 posnela komedijo »Kajmak in marmelada« in sedaj jima mnogi pravijo »družina Kajmak in marmelada«, kar ju niti malo ne moti? »Nama se ni težko pošaliti na lasten račun, njemu na račun Bosancev, meni pa na račun mene same in Slovencev. To je prednost,« je povedala (za oddajo NaGlas! RTV SLO, 20. 4. 2019). »Ljudem sem želela predstaviti simpatične strani, ki jih morda

ALICE ČOP

nekdo zamuja, ki je poročen z nekom iste narodnosti. Prihaja do ozaveščanja in srečanja na sredini pri marsikateri stvari. Poleg tega govori o tem, da je odvisno od nas samih, kakšno življenje si naredimo.« In dopolnjuje, da so jo za njen stand-up navdihnile tudi njene zasavske korenine, ker je ponosna Trboveljčanka, in pesem skupine Bijelo dugme »Tako ti je, mala moja, kad ljubi Bosanac«. V četrtek, 3. septembra, smo tudi abonenti velenjskega Zelenega abonmaja dočakali in si lahko njen show s petmesečno zamudo ogledali v nadomestnem terminu.

Ko smo vsi gledalci zasedli svoja »socialnodistancirana« mesta v dvorani (kar je vzelo kar nekaj časa, a je potekalo v miru, organizirano, saj smo že navajeni teh nenavadnih okoliščin), smo iz zaodrja zaznali precej zaskrbljen telefonski pogovor Tanje Ribič. Kje je njen band? Kmalu bo vendar predstava. Iz delčkov pogovora in njenih razburjenih reakcij smo lahko razbrali, da so njeni glasbeniki nastopali na nekem Abrahamu in so se ga napili. Ko nas je, mimogrede, sprehajajoč se živčno po odru sem in tja, ker ni vedela, kaj storiti, končno opazila – še zmeraj v halji, udobnih copatih in z brisačo na glavi, se je Tanja Ribič najprej ustrašila in zbežala. A se je pogumno vrnila, da se nam opraviči: »Joj, vsi so že tuki, benda pa še ni ... So se zadržali na ... na carini,« se zlaže in nasmeji publiko.

Odloči se nam vsaj opisati, kje naj bi stali glasbeniki in kaj naj bi vse igrali ... Razloži, kaj pomeni napis iz velikih srebrnkasto bleščečih 3D črk, ki krasi oder: »TANJA ALI KOMET«. Ni se namreč mogla odločiti, kako bi poimenovala svojo predstavo – preprosto »Tanja« ali pa »Komet«. Zato je prepustila odločitev scenografu in mu poslala mail, naj piše Tanja ali Komet. Pa je razumel narobe in napisal oboje ...

Nakar se nam želi pokazati v kostumu – in se iz zaodrja vrne v rdečem seksi korzetu, visokih petkah in z nojevimi rdečimi peresi na glavi.

In prvič se šarmantno pošali na svoj račun: »Producenti so želeli blišč. A nisem prestara za tole? V resnici nisem tako prostaška. Sem kar sramežljiva ...« In si raje čez obleče rdeče krilo, da skrije noge.

»Joj, sami smo. A skupaj sami!« pove, nesrečna ker ni glasbenikov, a vseeno vzpodbudno, in se določi, da bo vseeno nastopila – brez maske, sama zase, kakršna je – z ošiljenim jezikom. Kaj naj?

In show se lahko začne ... Ribičeva se postopoma pokaže v vlogi treh različnih likov – same sebe, torej Zasavke Tanje Ribič, doma iz Trbovelj, matere hčerk Zale in Ele, poročene z Bosancem Đurom, s katerim že več kot 20 let ugotavljata, v čem vsem sta si različni in se ob tem še zmeraj znata nasmejati. (V zvezki s tem likom bi lahko govorili o hiperrealizmu, ker Tanja Ribič igra sama sebe, vendar gre seveda za odrsko stilizacijo, prirejeni lik.)

O »Tanji Ribič« nam med drugim zaupa, da je imela v zgodnjih 90. letih še vse, ki so živeli južno od Kolpe, za »Bosance«. Nekega dne se je preoblačila v gledališki garderobi, vstopil je Đuro in ji rekel:

Foto arhiv Tanje Ribič

Foto Bacinhos

»Ličiš mi na mojo drugo ženo.« – »A ja?« je odvrnila, »Kolk si jih pa mel?« – »Jednu.« Ustavi se na razlikah v temperamentu, pristopu k življenju, a tudi na kulinarčnih razlikah. Omeni, na primer, kako se Bosanci zgražajo nad dejstvom, da Slovenci spomladi nabirajo in jedo regrat (»Kao neki zečevi!«). V tem kontekstu pripoveduje tudi zabavno prigodo s svojim pokojnim očetom, ki je bil sladkosnednež. Njena tašča, odlična kuharica je nekoč na obisk k njenim staršem prinesla svojo sirnico. Oče naj bi

dal celo ven protezo, da naredi čim več prostora za slasten grizljaj – nakar je razočarano odreagirala: »O, kurba! Slan štrudl!« V predstavi Ribičeva večkrat omenja tudi razliko med »delavnimi, a vedno zamorjenimi, žalostnimi Slovenci« in »vedrimi, na »izi« Bosanci«, kar se vidi že po ljudskih pesmih – še »slovensko« sonce odvrne: »Kako bom pa sijalo, sem čisto žalostno,« kmetiči pa prepevajo o svojem veselju do poštenega življenja kot na pogrebu.

Drugi lik, ki ga Ribičeva odlično odigra (v trboveljskem narečju), je »njena prijateljica«, ki jo označi za »tipično« Zasavko. Ta nič kaj žensko prefinjeni, rahlo debelušni lik »štanca« vice tipa: »Enkrat sem šla na dvotedensko dieto in sem izgubila – 14 dni. Jaz jem po občutku! Lepe punce nikoli ni preveč!« Ali med pripovedjo o tem, kako je nagnala svojega moža – pijanca, ki se včasih po več dni ni vrnil iz gostilne: »Pol sem začela pogrešat deda. Ne njega! Tak, na sploh ...« in naprej razpreda o tem, kje ženska srednjih let lahko najde novo ljubezen. »Samo ne ločenih, ker plačaš za grehe njegove bivše! Second hand roba ne šteje!«

Tretji lik je sila posebna (spet ekscentno odigrana) zasavska babica Minka, ki se nikakor ne obnaša, kot bi od modre, starejše osebe pričakovali; najbrž se ji ne da več izgubljati časa z lažnim bontonom. Zato od nje slišimo marsikatero pikro, predvsem na račun njenega moža, ki ga ne prenaša več. Moti jo predvsem to, da je star in pripoveduje, kako mu je zadnjič glava padla med kosilom v juho ... »Tej ga rešujemo, da ne utone, vrag grdi!« Na njegove očitke, kje drugje bo še našla takega deda, mu brez omahovanja odvrne: »Ja, na britofli!«

Potem se Ribičeva vrne nazaj k lastni podobi in naenkrat zapusti dosedanje teme, da bi se ustavila pri moški in ženski vlogi v današnji družbi, ko moški niso več lovci iz pradavnine, temveč le razvajenci. A povzame, ženske smo si same krive, da smo si jih naredile takšne. »Ali veste, kakšna razlika je med fantkom in odraslim moškim?« vpraša. »V ceni igrač.« In izpostavi še, da v ženskih revijah (ki jih zagotovo pišejo samske ženske srednjih let) pišejo zmeraj o tem, kako zadovoljiti moške. In me pozorno preberamo takšne članke, kot bi šlo za neke življenjske modrosti. »Ampak,« se poheca, »ali ste že videli moškega, ki bi bral članek o tem, kako zadovoljiti žensko? Ne. Ker v moških revijah pišejo o tem, kako zamenjati olje v avtu!«

Skratka, predstava je mešanica načetih, vendar nedokončanih družabnih in medkulturnih tem. Ne nudi pa nobenih odgovorov. Za cilj ima le zabavati publiko – in jo! Gledalci se večino časa zabavajo, a vici so nekoliko preveč predvidljivi, okvir predstave se mi zdi rahlo prisiljen in nekako »šolsko izveden«. Od Tanje Ribič, ki jo zelo spoštujem in ki je zares izjemna komična igralka, sem pričakovala malce več. Ta predstava z mojega vidika žal nima nobenega večjega presežka.

Vendar je treba priznati, da je Tanja Ribič ena izmed redkih, ki si lahko privoščijo »drzne« šale, naperjene tako proti Slovincem kot proti južnim sosedom, saj so v njenem primeru iskrene in doživete. Spretno in s humorjem reagira na gledalce (ob dolgem zvonjenju mobilnega telefona ene izmed gledalk, ko ga je ta končno našla v torbici in vzela v roke, ji je naročila: »Povejte mu, da sem zasedena. Nimam časa.«). Njen nekajkrat ponovljeni stavek: »Joj, sami smo. A skupaj sami!« pa bi lahko postal moto letošnjega obdobja koronakarantene.

Orange d. o. o., SiTi Teater BTC; scenarij: Tanja Ribič in Rok Vilčnik; režija: Tanja Ribič in Branko Đurić – Đuro, kostumografija: Tanja Ribič, nastopata: Tanja Ribič in Goran Rukavina.

(Predstava 3. 9. 2020 v Domu kulture Velenje)

Nekoliko drugačen Kekec Gledališča Koper

Kekca res ni treba posebej predstavljati, kajne? Skoraj »superjunaške« dogodivščine iznajdljivega, pogumnega 10-letnega dečka v prepoznavnem klobuku in s pastirsko palico, ki si ga je zamislil slovenski mladinski pisatelj Josip Vandot (1884–1944), poznamo bržkone vsi na pamet: medtem ko se njegove črede mirno pasejo, se on odpravlja raziskovat gorske travnike in potke; vmes uspe rešiti svojo otroško prijateljico iz rok divjih lovcev, divjih mož in žena, ga pri tem ujamejo, a z zdravo pametjo, pogumom in s pomočjo zvestega psa vedno znova pobegne in od pravljicega bitja celo uspe dobiti čarobno zdravilo ...

Foto Jaka Varmuž

Foto Jaka Varmuž

V Gledališču Koper so se v sezoni 2017/18 odločili za uprizoritev vsem generacijam ljubljene »Kekca« z željo, da bi obeležili 100-letnico objave prve knjige slavne trilogije. Prva od Kekčevih zgodb, »Kekec na hudi poti«, je namreč izšla leta

1918 v Vrvcu – katoliškem mladinskem časopisu s podnaslovom »Časopis s podobami iz slovenske mladine« (ki je izhajal med leti 1871 in 1944). Druga zgodba, »Kekec na volčji sledi«, ter tretja, »Kekec nad samotnim breznom«, pa sta v letih 1922 in 1924 izšli v liberalnem mladinskem časopisu Zvonček (ki je izhajal med leti 1900 in 1939). Za zanimivost, v knjižni obliki je prva Kekčeva zgodba prvič izšla šele leta 1936, pod naslovom »Kekec iz naših gora«. Hitro je zaslovela tako doma kot v tujini in po njej je bil leta 1951 posnet sploh prvi slovenski mladinski celovečerni film »Kekec« v režiji Jožeta Galeta. In to je bil tudi prvi slovenski film, ki je dobil mednarodno nagrado, in sicer zlatega leva v kategoriji otroških filmov na Beneškem filmskem festivalu leta 1951. Film je dočkal še dve nadaljevanji – »Srečno, Kekec« (1963), ki je bil prvi barvni slovenski film, in »Kekčeve ukane« (1968) – oba je zopet režiral Jože Gale.

V koprskem gledališču ga je na oder v lastni priredbi postavila režiserka Renata Vidič. Za vsebinski okvir predstave je izbrala tri Kekčeve prigode: »Kekec in Prisank«, »Kekec in Pehta« ter »Kekec

in Bedanec«. Premiero je predstava dočakala 30. septembra 2017.

»Številne generacije otrok so v fantiču prepoznavale iznajdljivega vrstnika, skupaj z njim trepetale pred hudobnim divjim lovцем Bedancem, se smejale

strahopetnemu Rožletu in skupaj s slepo Mojco verjele v zdravilno moč čudodelne rože. Kekec je s svojim življenjskim optimizmom postal junak, morada edini med slovenskimi literarnimi junaki, ki še ni izgubil pristnega navdušenja nad življenjem.

In kdo je Kekec danes? Je junak brez pametnega telefona in dostopa do svetovnega spleta še lahko vzor mladim?« se avtorji predstave sprašujejo v gledališkem listu uprizoritve.

Režiserka, ki se poleg režije ukvarja tudi z gledališko improvizacijo, uličnim gledališčem, performansom in cirkusom, znana je po svojem sodelovanju z Gverila teatrom in Klubom Gromka v AKC Metelkova mesto in rada ustvarja predstave z družbeno angažirano tematiko, je Kekca reinterpretirala na sodoben način in skozi predstavo, med drugim odgovarja tudi na vprašanje, zakaj komu včasih rečemo: »Ti si pa en tak kekec!«

Pod njeno taktirko je nastala enourna predstava hitrega tempa in hitre »montaže posameznih kadrov«, če si lahko izposodim malo filmske terminologije. Prizori si sledijo eden za drugim po bližnjicah, vsi igralci (razen Ilije Ote, oziroma Igorja Štamulaka, ki alternirata v vlogi Kekca) upodabljajo številne like in na trenutke se začudiš bliskovitosti njihovega preoblačenja, z menjavo frizur vred. Mojca Partljič odigra Vilo Škratico, mamo Mežnarjevo, Pehto in Divjega lovca, Tjaša Hrovata Tinko, Mojco in Kosobrina, Anja Drnovšek Jerico, mamo Koroščevo, Mišnjaka in Meno, Luka Cimprič pa Prisanka, Volka, Rožleta in Bedanca.

Liki so v situacije nameščeni nekako slikovito, redkobesedno, kot bi pravzaprav gledali strip – v psihologijo (in na trenutke niti v vsaj osnovno motivacijo dejanj) se nihče ne pogloblja – to pa nikakor ne pomeni, da bi bila igra slaba; igralci so vidno uživali v močni stilizaciji likov in so jih odigrali z veliko smisla za humor in samoironije.

A saj Kekčeve zgodbe v klasični podobi že vsi poznamo.

Režiserka pa je od igralcev zahtevala tudi kar nekaj fizičnega napora.

Scenograf predstave Bine Skrt, diplomant Visoke strokovne šole slikarstva v Ljubljani, ki je tudi večkrat sodeloval s Teatrom Gromki na Metelkovi, si je namreč zamislil precej nenavadno, vendar zelo učinkovito sceno. Na oder je dobesečno postavil dvonadstropni gradbeni oder, torej konstrukcijo iz kovinskih cevi in lesenih desk. Dopolnil jo je z nekaj kovinskimi lestvami v obliki črke A različnih višin, s plezalnimi vrvmi ter dvigajočimi in spuščajočimi se lesenimi deskami. Po pravici gre za poligon. Igralci ga maksimalno izkoriščajo s »potovanjem« po gorah in dolinah – dvigajo se in spet spuščajo dol, ob tem pa nas nasmeje tarnanje »Joj, kako je strmo!«, »Na pomoč!« ali »Mene že boljje noge!«.

Kostumografinja Anja Ukovič, ki redno sodeluje z Gledališčem Koper in SNG Nova Gorica, je za predstavo ustvarila kostume, ki zelo dobro pašejo k posameznim likom in bi jih najlažje opisala z besedami pravljice-zgodovinske; kratka so natančno takšni, kakršne si ob branju Kekca predstavljamo. Izstopa med drugim kostum vile Škratice; ko jo Jerica reši s pomočjo rože, vila »zraste« v veliko, nadzemeljsko bitje, tako da se Mojca

ALICE ČOP

Partljič (v temi, da tega gledalci ne vidimo) povzpe na vrh najvišje lestve – njeno krilo pa sega vse do tal. Odlična, čeprav (nalašč) humorna optična domislica.

Del uprizoritve je tudi veliko glasbe in petja, vendar ob avtorskih skladbah violinista in skladatelja Klemna Bračka (ki med predstavo v živo igra na različne inštrumente) ne manjka niti zaključna zimzelena »Kekčeva pesem«, ki sta jo skladatelj Marijan Vodopivec skupaj z avtorjem besedila Kajetanom Kovičem napisala posebej za drugi film o Kekcu.

»Jaz pa pojdem in zasejem dobro voljo pri ljudeh. V eni roki nosim sonce, v drugi roki zlati smeh ...« Se tudi vam poje?

Fascinantno je, da je ime »Kekec«, čeprav gre za tako priljubljeni lik, v Sloveniji dobilo negativne konotacije. Kekec pogosto pomeni nesposobnež, »nesposobnjakovič«. Iz Kekca, ki je eden najbolj pozitivnih slovenskih narodnih junakov (pa še otrok povrh!), mnogi brijejo norca, kar je res paradoksalno. »Ti si en tak Kekec.« »Joj, kakšni kecki sedijo tam in tam in odločajo o tem ali onem« itd. Še oglas na pašeti Kekec obljublja »prebrisanu pašeto iz Pomurke.« Torej – je zdaj Kekec nesposoben ali prebrisan?

Zanimiva se mi zdi oddaja RTV Slovenija »50 knjig, ki so nas napisale«, del, naslovljen »Josip Vandot – Kekec« iz marca 2019. Scenarist in voditelj oddaje v eni osebi, Luka Novak, se o Kekcu pogovarja med drugim s pisateljem Miho Mazzinijem, ki pravi, da je Kekec tak aktiven junak; je otrok, ki se obnaša kot odrasla oseba – pravzaprav kot ameriški junak z Divjega zahoda: pride, obljubi in res »zrihta«. Mogoče je zato postal objekt norčevanja? Gre za precej nenavaden pojav, ki prikazuje stanje duha slovenske družbe. Kaže namreč na težnjo, da se posameznike, ki kakorkoli izstopajo v pozitivnem smislu, čim bolj potlačijo, pozabi in se namesto tega raje vzdržuje kult in vzdušje povprečnosti, če

Foto Jaka Varmuž

povzamemo Mazzinijeve besede.

Luka Novak pa na koncu oddaje prebere nekaj odlomkov iz knjige, da pokaže, kako pogosto se Kekec čudi: »Z začudenjem je strmel ...«, »Začudil se je kozi ...«, »Kekec se je čudil, da je odprl široko oči in usta ...« in se sprašuje: bi se morebiti morali spet naučiti čuditi in gledati?

Menim, da nam vsekakor ne bi škodilo, če bi se malo »nalezli« Kekčevega življenjskega optimizma (ki ga nekateri imajo za naivnost – spet v negativnem pomenu besede) in njegove sposobnosti gledati na svet in ljudi brez predsodkov.

In za zaključek naj še omenim, da je bilo marca, v času, ko so bila slovenska gledališča zaradi širjenja koronavirusa primorana zapreti svoja vrata, Gledališče Koper eno izmed prvih, ki je dalo na razpolago nekatere svoje predstave on-line. Otrokom so ponudili virtualni ogled »Kekca«, »Groznega Gašperja«, »Mehurčkov« in drugih svojih predstav, kar je zelo pohvalno.

In še to: leta 2018 je predstava »Kekec« na 29. Pikinem festivalu v Velenju prejela zlato piko za najboljšo festivalsko predstavo, igralka Tjaša Hrovat pa je zlato piko dobila za najboljšo igralko, za vloge Tinke, Mojce in Kosobrina.

Gledališče Koper; avtor literarne predloge: Josip Vandot, priredba in režija: Renata Vidič, scenografija: Bine Skrt, kostumografija: Anja Ukovič, avtor glasbe: Klemen Bračko (ob uporabi »Kekčeve pesmi« skladatelja Marijana Vodopivca in avtorja besedila Kajetana Koviča), avtorji besedil pesmi: ustvarjalci predstave, oblikovalec svetlobe: Jaka Varmuž, lektor: Martin Vrtačnik, igrajo: Ilija Ota/Igor Štamulak, Tjaša Hrovat, Anja Drnovšek, Mojca Partljič, Luka Cimprič in Klemen Bračko (glasbenik).

(Predstava 14. 9. 2020 na YouTube; posnetek iz 30. 9. 2017, Gledališče Koper)

Foto Jaka Varmuž

Modrina Tjaše Rezman

V četrtek, 3. septembra, je bilo v Mestni knjižnici Šoštanj odprtje slikarske razstave Tjaše Rezman »Modrina«.

Tjaša je vzgojiteljica predšolskih otrok, ki jo umetnost spremlja že od otroštva. Svojo strast do umetnosti nadgrajuje s tečaji in z ustvarjanjem. Na platnu ustvarja z akrilnimi barvami. Motive za ustvarjanje črpa iz svojega življenja. Umetnost jo pomirja in verjame v njeno moč. Vse se je začelo s tečajem slikanja pri Kaji Lukač, ki ji je pomagala odkriti, kaj vse zmore. Tako je nastala slika »Dekle z biserom«.

V razstavljenih slikah se pojavlja modra barva, ki pomirja in je barva miru ter harmonije. To mirnost pa prekine rdeča barva, ki slike poživi in izžareva energijo.

Na slikah so motivi žensk, ki berejo knjige v prostoru in naravi, ki na koncu zaključijo celoten ogled. To ni naključje, Tjaša je ženska, ki bere, je tudi članica knjižnice, v kateri vodi bralni klub »Čas za knjigo«. Odprtje razstave sta glasbeno pospremila Vanessa Večko in Jan Pušnik.

Razstava bo na ogled do konca meseca oktobra.

Mestna knjižnica Šoštanj – oktober 2020

KNJIŽNI SEJEM PONEDELJEK, 5. 10., 10.00–18.00

Za vse ljubitelje starih knjig, sejem rabljenih knjig, prvi ponedeljek v mesecu. Da knjige ne bi romale na odpad, jim skušamo najti na sejmu nov dom, tako ohranimo dostojanstvo starim odslužnim knjigam, ki še vedno nosijo v sebi sporočilo za vsakogar, ki si bo vzel čas zanjo in njene porumenele liste. Poleg podarjenih knjig prodajamo tudi knjige, ki so odslužile svojo nalogo v naši knjižnici, z namenom, da najdejo pot med ljudi in tako polepšajo dan strastnim bralcem in zbirateljcem. Simbolična cena knjige je 1 €.

RAZSTAVE TJAŠA REZMAN: MODRINA OKTOBER 2020

Tjaša Rezman na platnu ustvarja z akrilnimi barvami. Motive za ustvarjanje črpa iz svojega življenja. V razstavljenih slikah se pojavlja modra barva, ki pomirja in je barva miru ter harmonije. To mirnost pa prekine rdeča. Razstava bo na ogled do konca meseca oktobra. Vabljeni k ogledu!

MARJETKA BLATNIK

MARJETKA BLATNIK

RAZSTAVE NA OTROŠKEM ODDELKU BARVITA JESEN

(razstava na otroškem oddelku)
Otroci Vrtca Šoštanj bodo z risbicami v toplih zemeljskih barvah in različnih tehnikah pričarali barvito jesen tudi v naši knjižnici.

BRALNI KLUB ČAS ZA KNJIGO SREDA, 7. 10., OB 17.00

Mesečno srečanje bralnega kluba »Čas za knjigo«. Pogovarjali se bomo o knjigah, ki smo jih prebrali in so nas navdihile ter bi jih priporočili v branje. Pogovor bo vodila Tjaša Rezman. Vabljeni, da se nam pridružite.

POTOPIS URŠKA SOTLER: OMAN, ARABSKA PRAVLJICA Z DVOLETNIKOM TOREK, 13. 10., OB 18.30

Urška Sotler nam bo predstavila 14-dnevno potovanje po Omanu, arabskem biseru, ki je popolna destinacija za vse tiste, ki cenijo divjino, raznolikost, močno tradicijo in avanturizem. V 14 dneh potovanja z najetim terenskim avtom in spanjem pod zvezdami so si ogledali večji del raznolikega severa z avanturističnimi cestami, krasnimi razgledi, globokimi kanjoni, obsežno puščavo, slikovitimi suhimi rečnimi dolinami, za piko na i pa so se okopali še v turkizno modrem morju. Za mesec november je bila to prava osvežitev. Da pa bi bilo potovanje še toliko bolj zanimivo, je dva odrasla popotnika spremljal dvoletni popotnik, ki je tudi zase našel številne zanimive točke, da o izjemno prijaznih domačinih sploh ne govorimo. Vabljeni v slikoviti Oman, ki je med Slovenci v zadnjem času pravo odkritje.

ZELIŠČARNA S KATO LAŠTRO SREDA, 28. 10., 16.00–18.00

V oktobrski Zeliščarni boste spoznali nabor zelišč, ki so primerna za zdravje telesa, uma, duše in duha, za ohranjanje in vzdrževanje ravnovesja, za nego in razvajanje skozi jesen. Zeliščarna je del projekta Zelena pismenost, ki je delno financiran s strani MOV. Vodi Kata Laštro, kreativna zeliščarica. V sodelovanju z DPM Levi breg.

PRIREDITVE ZA OTROKE IN MLADINO URA PRAVLJIC V ANGLEŠKEM JEZIKU ČETRTEK, 8. 10., OB 17.00

Ura pravljic v angleškem jeziku je namenjena otrokom, starejšim od petih let, ki na pravljicah lahko ostanejo brez spremstva staršev. Pripravila bo Romana Bonno.

PRAVLJIČNA JOGA ČETRTEK, 15. 10., OB 17.00

Ob poslušanju zgodbe bomo otroke popeljali v svet jogijskih položajev (asan). Postali bodo lahko hrabri junaki, pogumni levi, zviti krokodili, lahkonivetrovi ali pa prikupni kraljeviči in princeske. Pravljična joga je namenjena otrokom, starejšim od treh let, ki na pravljicah lahko ostanejo brez spremstva staršev. Z vami bosta Nina Časl in Marjetka Blatnik.

PRAVLJIČNA MEDITACIJA ZA OTROKE Z JANJO IN MEDVEDKOM TAPKOM ČETRTEK, 22. 10., OB 17.00

Sproščanje s pravilčno meditacijo in tapkanje, pri katerem se bodo otroci »polnili« s pozitivno in ustvarjalno energijo. Otroci se zelo hitro odzovejo na tapkanje, kadar pri tapkanju uporabimo medvedka ali kako drugo igračko. Na ta način otroci prenesejo vse svoje težave na igračko in se lažje znebijo težav, ki jih imajo. Ura je namenjena otrokom, starejšim od treh let, ki na pravljicah lahko ostanejo brez spremstva staršev. Z vami bo Janja Rednjak.

FILMO LJUBCI BEREMO FILME ČETRTEK, 29. 10., OB 17.00

Filmsko srečanje za mladostnike. Primerno za otroke od 7. leta dalje. Srečanje bo vodila Maja Praprotnik.

LIST REVIJA ZA KULTURNA IN DRUGA VPRAŠANJA OBČINE ŠOŠTANJ IN ŠIRŠE

Izdaja
Zavod za kulturo Šoštanj,
Trg svobode 12, 3325 Šoštanj,
zanj Kajetan Čop, direktor.
Izdavanje Lista finančno omogoča
Občina Šoštanj, zanj Darko Menih,
župan.

Odgovorni urednik
Jože Volk

Vodenje redakcije
mag. Milojka B. Komprij

Jezikovni pregled
Jože Volk

Oblikovanje, prelom strani
Media Center, Marko Gorjup s. p.

Tisk
Grafika Gracer d. o. o.

Naklada
600 izvodov

**Kritične pripombe na vsebino ali obliko
Lista bodo dosegle svoj namen
le, če jih boste posredovali s kratkim
sporočilom na e-naslov
list.revija@gmail.com.**

Vse sodelavce prosimo, da prispevke
za LIST št. 10/2020 pošljete najkasneje
do 19. oktobra 2020 na elektronski
naslov list.revija@gmail.com.

Foto naslovnice Kulture – arhiv Muzeja Velenje

Razpis

Občina Šoštanj, Trg svobode 12, 3325 Šoštanj, na podlagi 10. člena Pravilnika o nagradah za izjemne dosežke in uspehe študentov (Uradni list Občine Šoštanj št. 6/2015, 7/2015, 8/2015, 4/2016, 3/2020) (v nadaljevanju pravilnika) objavlja

JAVNI RAZPIS za dodelitev nagrad za izjemne dosežke in uspehe študentov

I. PREDMET RAZPISA

Predmet razpisa je dodelitev nagrad v letu 2020 za izjemne dosežke in uspehe študentov iz občine Šoštanj na izobraževalnem, znanstvenem, umetniškem, športnem ali drugem strokovnem področju. Namen nagrajevanja študentov za izjemne dosežke in uspehe je povečevanje vloge znanja in strokovne uspešnosti kot družbene vrednote, priznanje najuspešnejšim posameznikom ter krepitev motivacije za nadaljnje uspešno šolanje.

II. UPRAVIČENCI

Splošni pogoji za pridobitev nagrade

Na podlagi 4. člena pravilnika je potrebno, da študenti izpolnjujejo naslednje splošne pogoje:

- so državljani Republike Slovenije;
- imajo stalno bivališčem na območju občine Šoštanj;
- imajo status študenta in
- so prvič vpisani v 1. letnik ali v višji letnik programov višjega ali visokošolskega izobraževanja prve ali druge stopnje.

Posebni pogoji za pridobitev nagrade

Do nagrade so upravičeni študenti, ki izpolnjujejo navedene splošne pogoje ter so dosegli oziroma izpolnjujejo naslednje pogoje in merila:

- študenti, ki se vpisujejo v 1. letnik študija:**
dosežena visoka povprečna ocena dijaka v zaključnem letniku srednješolskega izobraževanja, naziv zlati maturant na splošni ali poklicni maturi, visoka uvrstitev na regijskem, državnem ali mednarodnem tekmovanju iz znanja ali umetnosti oziroma športnem tekmovanju (nagrada, priznanje), izjemni dosežek v znanju ali umetnosti (razstava, koncert, predstava, literarna knjiga, nastop z znanstveno razpravo, objava znanstvenega ali strokovnega članka);
- študenti, ki se vpisujejo v višji letnik študija:**
naziv zlati maturant na splošni ali poklicni maturi, visoka povprečna ocena opravljenih izpitov v preteklem študijskem letu, visoka uvrstitev na regijskem, državnem ali mednarodnem tekmovanju v znanosti, umetnosti ali športu (nagrada, priznanje), izjemni dosežek v znanosti ali umetnosti (nastop z znanstveno razpravo, objava znanstvenega ali strokovnega članka, razstava, koncert, predstava, literarna knjiga);
- vpetost v ostale aktivnosti družbenega življenja (prostovoljstvo ali dobrodelnost) **(velja za študente 1. letnikov in višjih letnikov študija).**

III. ŠTEVILO IN VIŠINA NAGRAD

Podeljenih bo največ šest (6) nagrad kandidatom z najvišjim številom doseženih točk, od tega študentom, vpisanim v 1. letnik študija največ dve (2) nagradi oziroma ne več kot polovica (1/2) podeljenih nagrad.

Višina nagrade za študente 1. letnika znaša 100 % minimalne plače, za študente višjih letnikov pa 110 % minimalne plače v Republiki Sloveniji, ki je javno objavljena v mesecu pred tem javnim razpisom. Neto vrednost nagrade se izplača v enkratnem znesku.

IV. PRIJAVA NA RAZPIS IN ROK ZA ODDAJO VLOG

Vloga za dodelitev nagrade po tem javnem razpisu mora biti oddana na obrazcu, ki je na razpolago v elektronski ali fizični obliki. Vloga, ki ni podana na navedenem obrazcu, se šteje kot nepopolna. Vloga mora vsebovati vse zahtevane priloge oziroma dokazila, ki so navedena v navedenem obrazcu. Navedeni obrazec vloge je od dneva objave razpisa do izteka prijavnega roka dosegljiv na spletni strani Občine Šoštanj: www.sostanj.si. Navedeni obrazec vloge se lahko v istem času dobi tudi v prostorih občinske uprave Občine Šoštanj, naslov: Trg svobode 12, 3325 Šoštanj. Pridržujemo si pravico, da morebitne spremembe in dopolnitve razpisa objavimo kot **popravek na spletni strani Občine Šoštanj**, najkasneje 8 dni pred zaključkom razpisa.

K vlogi za dodelitev nagrade je treba priložiti :

- dokazilo o vpisu v tekoče študijsko leto izobraževalnega programa (2020/2021);
- dokazilo o učnem uspehu (študentje prvih letnikov) oziroma študijskem uspehu (študentje višjih letnikov) zadnjega zaključnega leta izobraževanja;
- dokazila glede izjemnih dosežkov oz. uspehov: fotokopija maturitetnega spričevala, fotokopije oziroma fotografije priznanj ali nagrad s tekmovanj, programske liste koncertov ali predstav, druga dokazila glede izjemnih dosežkov in uspehov;
- kakršnakoli drugačna dokazila o obstoju prijavljenega dosežka ali uspeha;
- dokazilo o registrirani prostovoljski ali dobrodelni dejavnosti z natančno obrazložljivo dejavnosti vlagatelja.

Dokazilo o uspehu ali dosežku, ki je v izvorniku v tujem jeziku, je treba priložiti prevod dokazila v slovenski jezik.

Kot popolna bo obravnavana vloga, ki bo oddana v skladu z zahtevami iz te točke razpisa.

Občina Šoštanj lahko pridobi potrdilo o stalnem prebivališču in potrdilo o državljanstvu vlagatelja iz uradnih evidenc.

Za pridobitev nagrade po tem razpisu ni mogoče uveljaviti dosežka, ki za dijaka ali študenta pomeni obvezni del srednješolskega izobraževalnega oziroma študijskega programa.

Študentje lahko uveljavljajo dosežke in uspehe, dosežene v treh preteklih letih, šteto od leta 2020 in največ tri dosežke za umetniškega, znanstvenega, športnega ali drugega strokovnega področja.

Časovna omejitev ne velja za uspeh "zlati maturant" na splošni ali poklicni maturi.

Študentje lahko vsak svoj dosežek ali uspeh na razpisu uveljavijo le enkrat.

Rok za oddajo vloge je petek, 30. oktober 2020. Šteje se, da je vloga pravočasna, in kolikor je zadnji dan roka oddana na pošti priporočeno na naslov: Občina Šoštanj, Trg svobode 12, 3325 Šoštanj, ali osebno oddana v sprejemno pisarno Občine Šoštanj do 12.00 zadnji dan roka.

Ovojnica z vlogo naj bo opremljena s pripisom: »RAZPIS ZA NAGRADE ŠTUDENTOM«.

Prepozno vložene vloge, vloge, ki jih je vložila neupravičena oseba, in vloge, ki ne bodo v roku dopolnjene, se s sklepom zavrnejo. Vse dodatne informacije v zvezi z javnim razpisom dobijo zainteresirani na tel. št.: 03 898 43 00.

V. IZBIRNI POSTOPEK

Postopek javnega razpisa vodi komisija, ki jo je 18. 9. 2020 imenoval župan Občine Šoštanj. V primeru nepopolnih vlog in vlog s pomanjkljivo dokumentacijo komisija vlagatelja pozove, da vlogo v postavljenem roku dopolni. Predlog za dodelitev nagrade, za zavrnitev ali za zavrnitev vloge komisija poda na temelju določil Pravilnika o nagradah za izjemne dosežke in uspehe študentov (Uradni list Občine Šoštanj št. 6/2015, 7/2015, 8/2015, 4/2016, 3/2020). O izidu javnega razpisa bodo vlagatelji obveščeni z odločbo. Kandidat, prijavitelj na javnem razpisu po pravilniku, je lahko prejemnik nagrade največ dvakrat kot redni študent višjega ali visokošolskega izobraževalnega programa prve ali druge stopnje. Občina in nagrajenec medsebojno razmerja glede nagrade uredata s pogodbo.